

Arrest

nr. 176 395 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. STUER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 mei 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst. Hij wordt op 7 augustus 2013 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 april 2016 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 15 juni 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [T., I. S.], Nationaliteit: Bulgarije, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De heer [T., I. S.] diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer op 28.05.2013. Hij verkreeg de E-kaart op 27.09.2013 op basis van de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling.

Dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 09.12.2014 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42 quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene ging niet in op de vraag van de gemeente om de uitnodigingsbrief te betekenen en legde binnen de gegeven maand niets voor.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, werd de database van de RSZ geraadpleegd (DOLSYS) om te achterhalen of betrokkene eventueel aan de slag is als werknemer in loondienst in België. Hieruit blijkt dat betrokkene alvast geen economische activiteit als werknemer uitoefent in België. De laatste dag van tewerkstelling van betrokkene vond plaats op 31.12.2013.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich vanaf juli 2014 kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in derde categorie als samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer bekomen op 28.05.2013 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn enig middel als volgt:

"De heer [T.] heeft op 28.05.2013 een aanvraag ingediend om ingeschreven te worden als werknemer. Op 27.09.2013 verkreeg hij de E-kaart op basis van de door hem geleverde bewijzen van tewerkstelling. Na deze beslissing heeft verzoeker zes maanden gewerkt totdat de vennootschap de boeken heeft neergelegd en failliet is gegaan.

Nadat de tewerkstelling noodgedwongen werd beëindigd omwille van het faillissement kon verzoeker geen aanspraak maken op een werkloosheidsuitkering omdat hij niet lang genoeg had gewerkt.

Verzoeker kon ook niet direct op zoek gaan naar ander werk aangezien hij opnieuw last kreeg van zijn hart.

In 2012 is de heer [T.] een eerste keer aan zijn hart geopereerd in Bulgarije waarbij er een pacemaker werd geïnstalleerd. In 2014 kreeg verzoeker opnieuw last van zijn hart en dit leidde tot een tweede operatie op 07/08/2014 waarbij de batterij van zijn pacemaker werd vervangen. Na deze operatie waren

de problemen nog steeds niet opgelost wat uiteindelijk leidde tot een harttransplantatie op 24.11.2014 (stuk 2).

Deze medische complicaties zorgden ervoor dat verzoeker niet onmiddellijk nieuw werk kon zoeken en beroep diende te doen op het OCMW dat verzoeker hielp bij het betalen van zijn huur en andere kosten. Het OCMW hielp verzoeker onder meer bij het betalen van zijn rekeningen voor de medische controles die hij regelmatig dient te ondergaan en voor zijn medicatie.

Recent is verzoeker terug met zijn zoektocht begonnen naar aangepast werk dat niet te belastend is voor zijn hart.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 09.12.2014 een brief verstuurd om zijn huidige economische activiteiten en bestaansmiddelen aan te tonen maar verzoeker heeft deze brief nooit ontvangen.

Aangezien er geen antwoord kwam van verzoeker heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zelf haar opzoekingen gedaan en heeft zij op 18.04.2016 de beslissing genomen om een einde te stellen aan het recht op verblijf van verzoeker en een bevel uitgevaardigd om het grondgebied te verlaten. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat verzoeker een onredelijke belasting vormt op de sociale bijstand van het Rijk aangezien hij een vergoeding krijgt van het OCMW. Deze beslissing is gekend onder de referte [...] bij de Dienstvreemdelingenzaken en wordt met dit verzoekschrift aangevochten.

Verzoeker werd van deze beslissing op de hoogte gesteld op 15.06.2016.

Op basis van de voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker geen fout had aan de beëindiging van zijn tewerkstelling en dat hij gegronde redenen had/heeft om beroep te doen op het OCMW.

Artikel 42quater, §1, 3de lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt: "bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gevolmachtigde rekening met de duur van het verblijf, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie,..."

Aangezien hij nooit kennis had van de uitnodigingsbrief van de Dienst Vreemdelingenzaken, kon hij nooit overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid van de wet van 15 december 1980 verduidelijken welke omstandigheden zich tegen de beëindiging van zijn recht van verblijf verzetten hoewel deze wel degelijk aanwezig zijn/waren.

De heer [T.] dient regelmatig op controle te gaan en medicijnen te nemen naar aanleiding van de harttransplantatie die hij heeft ondergaan op 24.11.2014. Wanneer verzoeker terug zou worden gestuurd naar Bulgarije komt deze medische opvolging in het gedrang wat een gevaar met zich meebrengt voor zijn leven.

Indien de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken onmiddellijk wordt uitgevoerd ontstaat voor verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel zoals vermeld in art. 32 Procedurereglement Vreemdelingenbetwistingen aangezien de gezondheidszorg in Bulgarije van een beduidend mindere kwaliteit is dan deze in België. Hierdoor komt het recht van verzoeker op een adequate verzorging in het gedrang.

Daarom dat verzoeker met dit verzoek ook een beroep op de schorsings- en annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig art. 39/79 van de wet van 15 december 1980 wordt door de indiening van het beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de onderhavige maatregel geschorst."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder laat vooreerst gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is. Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, 1080).

In casu houdt verzoekende partij voor dat zij geen fout had aan de beëindiging van haar tewerkstelling en zij een gegronde reden had/heeft om beroep te doen op het OCMW, daarnaast citeert zij deels artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet en onderlijnt zij hierbij 'gezondheidstoestand', en vermeldt zij dat zij nooit kennis had van de uitnodigingsbrief van de Dienst Vreemdelingenzaken en dus niet kon verduidelijken welke omstandigheden zich tegen de beëindiging van haar recht op verblijf verzetten. Zij besluit dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontstaat bij de onmiddellijke uitvoering van de beslissing.

De verweerder is van oordeel dat deze feitelijke beschouwingen en het louter citeren van het derde lid van artikel 42quater, §1, niet volstaan en dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven om als voldoende behoorlijk onderbouwd te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is.

Verweerder merkt dienomtrent nog op dat verzoekende partij haar kritiek ook enkel koppelt aan een moeilijk te herstellen nadeel. De verweerder laat verder gelden dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde is, en aldus niet samenvalt met het middel.

Ten overvloede laat verweerder gelden, in zoverre de rechter van oordeel zou zijn dat er in casu toch sprake is van een afdoende toelichting in rechte en in feite, opdat er sprake zou kunnen zijn van een ontvankelijk middel, dat de kritiek van verzoekende partij weinig ernstig is.

Verzoekende partij houdt eerst voor dat zij geen fout had aan de beëindiging van haar tewerkstelling en zij een gegronde reden had/heeft om beroep te doen op het OCMW, doch toont hiermee vanzelfsprekend niet aan dat haar verblijfsrecht te onrechte zou zijn beëindigd door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Verzoekende partij ontkent niet doch bevestigt integendeel dat zij financiële steun ontvangt van het OCMW, en sluit zich zodoende aan bij de motivering van de beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een leefloon geniet.

Verzoekende partij haar kritiek is dan ook niet dienstig.

Verweerder wijst er voor zoveel als nodig nog op dat artikel 42 bis, §1 Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoekende partij citeert ook deels artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet en onderlijnt hierbij 'gezondheidstoestand'. Geenszins maakt zij een schending van dit artikel aannemelijk (en zij houdt dit ook niet uitdrukkelijk voor).

Dat verzoekende partij nooit kennis heeft gehad van de uitnodigingsbrief van de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor zij nooit de omstandigheden heeft kunnen verduidelijken, kan evenmin afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekende partij gaat voorbij aan de terechte motieven alsdat:

"Op 09.12.2014 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid en/of art. 42 quater §1, 30 lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene ging niet in op de vraag van de gemeente om de uitnodigingsbrief te betekenen en legde binnen de gegeven maand niets voor".

Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier (zie o.m. de bevestiging door de politie dat de uitnodigingsbrief niet kon worden betekend aan verzoekende partij), en verzoekende partij uit dienomtrent ook geen kritiek tegen deze concrete motieven.

Verzoekende partij weerlegt niet dat zij niet is ingegaan op de vraag van de gemeente om de uitnodigingsbrief te kunnen betekenen, en gaat zelfs niet eens in op deze concrete motivering.

Zodoende is haar loutere kritiek dat zij geen kennis had van de uitnodigingsbrief, niet ernstig. Daar verzoekende partij niet is ingegaan op de vraag van de gemachtigde van de Staatssecretaris, kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat ze niet de kans heeft gehad om de omstandigheden te verduidelijken die zich tegen de beëindiging van het recht tot verblijf zouden verzetten.

Tot slot laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar haar harttransplantatie, waaromtrent zij geen stukken heeft voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, en dit niettegenstaande zij bij schrijven van 09.12.2014, expliciet verzocht werd stukken voor te leggen inzake haar actuele situatie. Pas voor het eerst bij het verzoekschrift worden dienomtrent stukken gevoegd.

Niets belette verzoekende partij om in navolging van het schrijven van 09.12.2014 haar harttransplantatie in te roepen als element dat belangrijk is bij de beoordeling van haar concrete situatie en het al dan niet nog langer voldoen aan de voorwaarden om verblijfsrecht te kunnen behouden.

Zie ook:

“De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).”

Ten overvloede wijst verweerder erop dat de humanitaire elementen bedoeld in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet de volgende zijn:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert in de bestreden beslissing terecht dat “Op 09.12.2014 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid en/of art. 42 quater §1, 30 lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene ging niet in op de vraag van de gemeente om de uitnodigingsbrief te betekenen en legde binnen de gegeven maand niets voor.”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De beschouwingen van verzoekende partij maken geen ontvankelijk middel uit; minstens is het middel ongegrond.”

2.3.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat het beroep onontvankelijk is omdat verzoeker in het inleidende verzoekschrift heeft nagelaten een middel te ontwikkelen.

Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat uit de toelichting van verzoeker op voldoende duidelijke wijze blijkt dat hij doelt op een miskennis van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en het hierin bepaalde dat het bestuur bij een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden rekening dient te houden met een aantal elementen waaronder de gezondheidstoestand. Verzoeker wijst op de harttransplantatie die hij op 24 november 2014 diende te ondergaan en geeft aan dat deze medische problemen hem verhinderden opnieuw werk te zoeken en hem noodzaakten zich te wenden tot het OCMW doch hij thans opnieuw kan uitkijken naar een job die niet te belastend is voor zijn hart. Hij ontkent dat hij een uitnodigingsbrief ontving vanwege verweerder, derwijze dat hij nooit overeenkomstig voormelde wetsbepaling kon verduidelijken welke omstandigheden zich verzetten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht. In tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, wordt aldus wel degelijk ingegaan tegen de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoeker zelf een

gebrek aan medewerking vertoonde door niet in te gaan op de uitnodigingsbrief. Er kan worden aanvaard dat verzoeker een rechtsregel heeft aangeduid die hij geschonden acht alsook aan de hand van de feitelijke omstandigheden die zijn situatie kenmerken heeft geduid waarom hij deze rechtsregel geschonden acht. Het gegeven dat verzoeker niet uitdrukkelijk stelt als zou hij voormelde rechtsregel geschonden achten, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verweerder heeft in de nota ook specifiek, zij het ten overvloede, gerepliceerd in het licht van dit aangevoerde door verzoeker, waardoor kan worden aangenomen dat de strekking van het aangevoerde middel voor hem voldoende duidelijk was. Er blijkt ook niet dat verzoekers uiteenzetting louter is te kaderen in het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3.2. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Zoals reeds werd geduid, geeft verzoeker aan dat verweerder bij het nemen van zijn beëindigingsbeslissing rekening diende te houden met zijn gezondheidstoestand. Hij wijst op de harttransplantatie die hij op 24 november 2014 diende te ondergaan en brengt hierover een stuk bij.

De Raad merkt in dit verband op dat het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, gerechtvaardigd is in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling stelt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom heeft gevraagd. Het tweede betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691).

In casu doet de eerste situatie zich voor, nu verweerder op eigen initiatief overging tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Verweerder geeft in zijn beslissing niettemin aan dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om alle volgens hem dienstige elementen, waaronder deze bedoeld in artikel 42bis, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, voor te leggen doch hij elke medewerking

weigerde. Verzoeker van zijn kant merkt op nooit een dergelijke uitnodiging van het bestuur te hebben ontvangen. In dit verband stelt de Raad vast dat het administratief dossier een stuk bevat gedateerd op 20 januari 2015 waarbij een administratief medewerker van de stad Gent aan de lokale politie verzoekt om de uitnodigingsbrief van verweerder over te maken aan verzoeker. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker op 3 februari 2015 een afspraak heeft op de gemeente om eventuele stukken voor te leggen. Een inspecteur van de politie schreef met de hand op dit schrijven het volgende: *“Wij bevonden ons niet in de mogelijkheid om de brief af te geven vóór 03/02/2015”*. Het *“beslissingsformulier”* van 29 maart 2016 vermeldt vervolgens: *“Melding van de gemeente: betrokkene koos ervoor om niet in te gaan op de uitnodigingsbrief en er werden bijgevolg geen documenten voorgelegd”*. De door de inspecteur van de politie gebruikte bewoordingen laten de Raad niet toe met zekerheid vast te stellen dat de politie effectief op het adres van verzoeker is langsgegaan teneinde hem in kennis te stellen van de betreffende uitnodigingsbrief. Het gestelde door de inspecteur van de politie kan evenzo worden gelezen als dat deze aangeeft dat hij en zijn collega's zelf niet in de mogelijkheid waren om langs te gaan bij verzoeker voor 3 februari 2015. Voormelde gegevens zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier laten de Raad niet toe met zekerheid vast te stellen of de politiediensten effectief zijn langsgegaan bij verzoeker en zo ja, wanneer en hoe vaak en daarnaast blijkt evenmin of deze bij afwezigheid dan een bericht voor verzoeker hebben nagelaten. Verweerder wachtte vervolgens ook met het nemen van zijn beslissingen tot 18 april 2016, doch er blijkt evenmin dat na 3 februari 2015 nog een poging zou zijn ondernomen om verzoeker in kennis te stellen van de uitnodigingsbrief. In deze omstandigheden waarin geen effectieve woonstbezoeken van de politie met voldoende duidelijkheid blijken, laat staan andere concrete acties om verzoeker in kennis te stellen van de uitnodigingsbrief, blijkt niet dat verweerder in zijn bestreden beëindigingsbeslissing of in de nota, en specifiek wat betreft de op hem rustende verplichting voortvloeiende uit artikel 42bis, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, in redelijkheid kan volstaan met een verwijzing naar de door hem opgestelde uitnodigingsbrief van 9 december 2014 en het zogenaamde gebrek aan medewerking van verzoeker.

Nu artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet het bestuur oplegt rekening te houden met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling en in casu niet blijkt dat verweerder werkelijk heeft geïnformeerd naar verzoekers werkelijke gezondheidstoestand of deze effectief de mogelijkheid heeft geboden dienaangaande stukken voor te leggen en thans vaststaat dat verzoeker wel degelijk tijdens zijn verblijf in België ernstige gezondheidsproblemen heeft gekend die evenwel niet in rekening werden gebracht, kan verzoeker worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder is tekortgekomen in het hem bij artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet opgelegde onderzoek of er elementen zoals daarin opgesomd voorhanden zijn die dienen te worden afgewogen tegen de beëindiging van het verblijfsrecht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beëindigingsbeslissing.

Nu verzoeker als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing waarbij zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd, terugvalt op de situatie waarin hij opnieuw gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in België, vereist een goede rechtsbedeling dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2016 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS